

HAT

6.1 Az ember tudatfajtái

¹Egyedül az ezoterika volt képes világosan definiálni az ember különböző tudatfajtaát, mégpedig úgy, hogy a különböző anyagfajtájú burkokhoz viszonyítja azokat. Az ezoterikusok magára az emocionális és a mentális megkülönböztetésére is felhívták a figyelmet. Ez nem magától értetődő. Az emberek az evolúció eltérő stádiumaiban, pontosabban mondva az emocionális tudatból kifejlődő mentális tudat evolúciójában vannak.

²Egy magasabb tudatfajta az eggyel alacsonyabb tudatfajtából fejlődik ki. Passzív állapotából a magasabb fajta az alacsonyabb által ébred fel, aktiválódik.

³Kezdetben a magasabb az alacsonyabbal van keverve, uralja az alacsonyabb, a magasabb függ az alacsonyabbtól és nem választhatók szét. A magasabb lassanként önaktívvá válik és függetlenné lesz az alacsonyabbtól. Ezután a magasabb képes felügyelni az alacsonyabbat. Végül az alacsonyabb teljesen nélkülözhető, mivel a magasabb mindig tartalmazza az alacsonyabb lényegét, annak életképes elemeit, ellenben az alacsonyabb sohasem képes fel fogni a magasabbat. Ez az evolúció megváltozhatatlan működésmódja.

⁴Az ember fizikai, emocionális és mentális tudattal rendelkezik. A jelenlegi evolúciós stádiumban az emocionális a legerőteljesebben fejlődő tudata. Ez egykor a fizikaiból fejlődött ki. Elsőként az történt, hogy a fizikai érzékek emocionális impulzusokat keltettek és a két tudatfajta összekeveredett. Azokat a kevert fajtaakat, amelyekben a fizikai uralkodik az emocionális felett, ösztönöknek nevezik. Később az emóciók önaktívvá váltak: vágyak keletkeztek és ezek által befolyásolva az ember elkezdhetette irányítani a fizikai életét.

⁵Már a barbarizmus stádiumában elkezdődik az ember az emocionális vágyakon keresztül aktiválni a mentális tudatot. Ez csak a civilizáció stádiumában és ettől kezdve hatékony. Létrejönnek az emocionális és mentális tudat kevert fajtaai: az érzés és a képzelet. Az érzés emocionálisabb, a képzelet mentálisabb. A képzelet fokozatosan kicserélődhet a nem emocionális gondolkodással, ami csak egy eddig még kisebbség, az emberiség stádiumában járók számára lehetséges. Az emberiség stádiumának vége felé a gondolkodás képes aktiválni az ideák kevert fajtajában lévő kauzális tudatot. Az eszménység stádiumában a kauzális tudat függetlenné válik a mentális tudattól, és ezután mint intuíció működik.

⁶Összefoglalva elmondhatjuk, hogy az egyre magasabb tudatfajta egymást követően a közvetlenül alacsonyabból aktiválódnak, a legalacsonyabb fizikai tudattól a legmagasabb kauzálisig: érzékek, ösztönök, vágyak, érzések, képzelődések, gondolatok, ideák és intuíciók.

⁷Az ember evolúciójában a mentális tudat fogja végül uralni és felváltani mind a fizikai, mind az emocionális tudatot. Ez azonban már nem a normál ember mentális tudata, hanem a legmagasabb mentális tudat, amelyet kauzális tudatnak is neveznek. Ez a tudat, amely teljesen aktiválódva gyökeresen eltér mindattól, amit a normál ember tapasztal, a valódi emberi tudat. Az emberi birodalomban, az inkarnációk tízezerein át történő egész evolúció valójában a kauzális tudathoz vezető út, és a kauzális tudat előkészítése, amely tudat csak az emberi evolúció vége felé aktiválódik.

⁸A kauzális tudatot elképzelhetjük a legnemesebb emocionális és a legerőteljesebb mentális tudat egységének. Akaratáspektusa messze erősebb és sokkal intelligensebb, mint az emocionális vágy és a mentális elhatározás. Ezt a szunnyadó kauzális tudatot az embernek két módon kell aktiválnia: a magasabb emocionális és a magasabb mentális tudatán keresztül. Ez az igazi értéke a magasabb emocionális és mentális tudatnak. Teljes képtelenség az, hogy az alacsonyabb emocionális és az alacsonyabb mentális tudatával érje el az ember a kauzális tudatot. Ameddig az ember ezekben a tudatfajtaiban él, a kauzális ihletettség nem létező.

⁹Azért is van alacsonyabb tudatunk, hogy felülkerekedjünk rajta, és ezzel kifejlesszük a magasabb tudat meghódításához szükséges erőt.

¹⁰Tegyük egyértelművé, amiről beszélünk:

¹¹Az alacsonyabb emocionális tudat 48:4-7-es, taszító emóciók, „gyűlölet”.

¹²Az alacsonyabb mentális tudat 47:6-os és 47:7-es, emocionális gondolkodás.

¹³A magasabb emocionális tudat 48:2-es és 3-as, vonzó emóciók, „szeretet”.

¹⁴A magasabb mentális tudat 47:4-es és 5-ös, a hatékony mentális gondolkodás, „józan ész”.

¹⁵A legmagasabb mentális tudat, a kauzális tudat, 47:1-3-as, az intuíció.

¹⁶Ezek a tudatfajták főképpen különböző stádiumokban aktiválódnak.

¹⁷A kultúra stádiumában az ember a kauzális tudatot magasabb érzésein keresztül ébresztheti, az emberiség stádiumában ezt a magasabb érzései és magasabb intellektusa együttes segítségével teheti. A barbarizmus és a civilizáció stádiumában nincs kauzális kapcsolat. Az ember az első kauzális kapcsolatot a kultúra stádiumában érzékeli mint olyan felelősségérzetet, amely nem csak magára és családjára, hanem az egész emberiségre vonatkozik. Ez olyan ráeszmélés, amely cselekvésre és önfeláldozó munkára ösztönzi őt.

6.2 Az ember emocionális tudata

¹Az emocionális tudat természeténél fogva vágy. Amíg az ember az emocionális stádiumban van, a vágyat mozgó akaratként érzékeli. A barbarizmus stádiumában, ahol a mentális tudat még csak gyengén aktív, a vágy ellenőrizetlen impulzusokként nyilvánul meg. A civilizáció stádiumában a mentális tudat aktiválása kiterjedtebb, és az emocionális tudaton keresztül történik. Az ember elkezd töprengeni, emocionális hatás alatt. Ez a normális emberi gondolkodás, amely a vágyból születik és főként az emocionális vágy kielégítésére irányul.

²Mialatt a mentális tudat az emocionális tudaton keresztül aktiválódik, a mentális burok vonzódik az emocionális burokhoz. A két burok egymásba szövődik, funkcionális nézőpontból egyetlen burkot képez (intellektus). Ez az állapot fennmarad a monádnak az emberi birodalomban tartózkodása hátralevő idejének nagyobbik része alatt. A két burok egymásba szövődése magával hozza, hogy a barbár tisztán emocionális, esztelen vágyát kiszorítja a civilizációs (a civilizáció stádiumában járó) ember két jellegzetes tudatfajtája, az emocionális és a mentális tudat kevert fajtái. Ha ezekben a kevert fajtákban az emocionális összetevő uralkodik, az eredmény érzés, amely gondolattal színezett vágy. Ha a mentális összetevő uralkodik, az eredmény képzelet, amely vágygal árnyalt gondolat. A vágy az érzés akarati összetevője, és az, ami hatalmat ad a képzeletnek. A gondolat vagy mentális tudat adja a megértési összetevőt és a beleélési tehetséget, amelyek benne vannak minden hamisítatlan érzésben.

³Minden vágy két hajlam valamelyikével rendelkezik. Vagy vonzó (pozitív) vagy taszító (negatív). A vonzó vágyak vonzzák az ént a vágy tárgyához, a taszító vágyak taszítják az ént a tárgytól.

⁴Minden olyan tudatkifejeződés, amely valamilyen emocionális összetevőt tartalmaz, úgy mint a vágy, az érzés, a hangulat, a képzelet és az emocionális akarat kifejeződései, tehát a természeténél fogva vagy „szeretet” vagy „gyűlölet”. Ezért emocionális nézőpontból „minden gyűlölet, ami nem szeretet”.

⁵A taszító emóciók – nem csak a szűkebb értelemben vett „gyűlölet”, hanem az irigység, félelem, harag, lenézés, ingerültség, levertség stb. is – a 48:4-7-es molekulafajtaéhoz tartoznak. A vonzó emóciók – a „szeretet”, amely gyengédséget, együttérzést, tiszteletet, csodálatot, nemeslelkűséget, önfeláldozást is jelent; minden, aminek gyűlöleten felülkerekedő, az embert másokkal kibékítő és magával megbékítő hajlama van – a 48:2,3-as molekulafajtaéhoz tartoznak. Minél magasabb a molekulafajta, annál nemesebb az érzés. Tudataspektusból szemlélve az emocionális fejlődés azt jelenti, hogy az alacsonyabb érzelmeket kiszorítják a magasabbak; anyagaszpektusból pedig, hogy az emocionális burokból az alacsonyabb molekulafajtákat kiszorítják a magasabbak.

⁶Az ember emocionális élete az illúziók élete. A vágyak vonzásának és taszításának az áldozata, illetve az emocionális és ábrándkergető gondolkodás csapdájában van, ami eltorzítja valóságképét. A vágy önmagában mentálisan vak. Amit a vágy kíván, hogy legyen, mindazt,

amit pozitívnak vagy negatívnak akar látni, általában elfogadja az ember. Az illúziók hatalma úgy csökken a fejlődés folyamán, ahogy az ember tanulja, hogy hogyan felügyelje a mentális tudattal az emocionális tudatot. Csak miután meghódította a kauzális tudatot lesz az ember teljesen szabad az illúziók hatalmától.

6.3 Az ember mentális tudata

¹Az ember mentális tudata a monádnak a mentális (47:4-7-es) burkában lévő tudata. A kauzális tudat ugyanahhoz az atomi anyagfajtához, a 47-eshez tartozik, mint a mentális tudat, és ezért ezt gyakran magasabb vagy absztrakt mentális tudatnak (elmének) nevezik. Azonban, hogy elkerüljünk egy fogalomzavart, kizárólag a „kauzális” kifejezést használjuk erre a tudatfajtára.

²A mentális burok tudata négy különböző fajta, amelyek megfelelnek a burok négy molekulafajtájának. Minden magasabb molekulafajtában finomabbá válnak a vibrációk, úgyhogy lehetővé teszik az embernek, hogy tisztább, áthatóbb, átfogóbb, egzaktabb mentális felfogóképessége legyen.

³A legalacsonyabb mentális (47:7-es) tudat az alaptól a következményig futó következtetés-gondolkodás. Ez lassan, egyszerre egy részlettel dolgozik, és konkrét fizikai dolgokra korlátozódik. Az emberiség túlnyomó része csak ezt a mentális tudatfajtát aktiválta.

⁴A következő magasabb mentális tudat (a 47:6-os) az elvgondolkodás. Ez az első absztrakt gondolkodás. (Tehát helytelen az „absztrakt elme” kifejezést a kauzális tudatra szűkíteni.) Amikor dolgok vagy fogalmak teljes csoportját tekinti át, a közöset próbálja felismerni a csoport valamennyi elemében – általánosít, elvonatkoztat, elveket fontolgat. Gyakran abszolutizálja a dolgokat, vagy-vagy kifejezésekben, fehér-fekete fogalmakban gondolkodik (kétértékű gondolkodás). Szemmel látható hajlama van arra, hogy a mentális konstrukciókat többre tartsa az objektív valóságnál (szubjektivizmus). Az elvgondolkodás kimondottan emocionális gondolkodás. Általában az emóció dönti el, hogy mit kell a dolgok elvének vagy lényegének tekinteni. Az elvgondolkodás jellemző a filozófusok és tudósok többségére, az ideológusok, a teológusok stb. minden fajtájára.

⁵A második legmagasabb mentális tudat (a 47:5-ös) a perspektíva-gondolkodás. Ellentétben a 47:6-os molekulafajtához tartozó kétértékű elvgondolkodással, a perspektíva-gondolkodás többértékű, azaz: a minden-vagy-semmi típusú végletes álláspontok helyett fokozatok, átmenetek és finom eltérések felismerésére törekszik. A perspektíva-gondolkodás elkerüli az ideák és az értékelések abszolutizálását. Helyette relativizál; azaz: a dolgokat olyan összefüggésekbe helyezi, hogy látható azok viszonylagos indokoltsága is, valamint elkerülhetetlen korlátai is. Ez a gondolkodás megérti, hogy „ugyanannak a dolognak” különböző összefüggésekben és különböző időkben eltérő jelentősége és funkciója van. A perspektíva-gondolkodás az emberiség stádiumában járó intellektuális elitnek, a filozófusok, tudósok stb. közötti kisebbségnek lehetséges. Ez megköveteli a magasabb emocionális (48:2,3-as) tudattól is független gondolkodás képességét.

⁶Az igazi ezoterikai tanítás mindig perspektivikus ideákkal van kifejezve. Ez gátat vet a fanatizmus és más egyoldalú szemléletmódok által történő visszaéléseknek. Továbbá, segíti az ezoterikai tanulókat a perspektíva-gondolkodás fejlesztésében.

⁷A mentális burokban lévő legmagasabb tudatfajta a rendszergondolkodás (47:4-es). Ezt arra használják, hogy a kauzális intuíciókat kauzális-mentális ideákba konkretizálják. Ez nem fogalmakkal gondolkodik, mint az elv- és perspektíva-gondolkodás (47:6-os és 47:5-ös), hanem a fogalmak és elvek teljes rendszereivel. A rendszergondolkodás elérhetetlen az emberiség számára azon kevesek kivételével, akik a kauzális stádium határán vannak, és akiket a planetáris hierarchia tagjai egyénileg képeznek.

⁸A legnagyobb hiányossága a mentális tudatnak, így a perspektíva-gondolkodásnak is az, hogy elsősorban fikciókat gyárt, azaz: olyan elméleteket, amelyek nem felelnek meg a

valóságnak. Ezek közé tartozik a legtöbb intellektuális konstrukció, az összes feltevés és ideológia. Ezek a valóság tényei hiányának következtében fiktívek. Az ember egymaga csak a létezés látható fizikai (49:5-7-es) részéről képes ismerethez (tényekhez) jutni. A létezés többi részét, mintegy kilencvenkilenc százalékát illetően, az ezoterika tényeire kell támaszkodnia. Ezek nélkül mélyen tudatlan a valóság legfontosabb dolgaiban, még akkor is, ha ő a legnagyobb mentális lángelme.

6.4 Az emberiség korosztályai

¹Bolygónk emberisége összesen 60 milliárd (10^9) egyént (monádot) számlál. Mivel jelenleg csak körülbelül hétmilliárd él inkarnációban, ez azt jelenti, hogy a többség az emocionális, mentális és kauzális világokban él, reinkarnációra várva. E diszkarnálódott egyének kisebb része már elérte a kultúra stádiumát és a magasabb stádiumokat, és ennél fogva semmit sem kell elsajátítaniuk olyan primitív körülmények között, amelyek a jelenleg inkarnálódott emberiségünkben uralkodnak. A jelenleg inkarnálódott emberiség nyolcvanöt százalékban a barbarizmus és a civilizáció stádiumában járó emberekből áll.

²A bolygó teljes emberiségének egy meglehetősen primitív kisebbsége alkotja a most inkarnálódottak többségét. A világtörténelem utolsó tizenkétezer évében nagyrészt ugyanazok az egyének inkarnálódtak újra és újra. Hasonlóképpen az eljövendő korszakokat a magasabb stádiumokban járó emberek együttes inkarnálódására szánják. Ez magyarázatot ad arra, hogy a világtörténelem ismert része miért volt a kimondhatatlan szenvedés története. Az emberiség fiatalabb része féktelenkedhetett és szabad folyást engedhetett a primitívségének. A körülmények azonban gyorsan jobbra fordulhatnak, habár nem olyan módon, ahogy bizonyos okkultisták ma gondolják, hogy a többség tudata csak azért emelkedik gyorsan, mert belépünk egy „új korba”. Ehelyett ez azért fog bekövetkezni, mert egyre több, a kultúra, az emberiség és az eszménység stádiumában járó csoport kezd inkarnálódni és válik egy félrevezetett emberiség vezetőjévé és tanítójává, míg ugyanakkor a primitív emberek nagy csoportjainak hosszú időre szünetel az inkarnálódása.

³Az emberek különböző stádiumokban vannak, mert különböző korúak az emberi birodalomban. Kauzális burkunk, amely az emberi „lelkünk”, különböző korú, mert a monádok különböző korszakokban kauzalizálódtak. Az ötödik és utolsó korszak megközelítőleg 22 millió évvel ezelőtt volt. A korábban kauzalizálódtak közül sokan más bolygókon kauzalizálódtak, és később szállították ide őket. A legfiatalabb „lelkek” mögött körülbelül harmincezer emberi inkarnáció van; a legöregebbek mögött körülbelül százötvenezer. Azonban az inkarnációk pusztaszáma nem összevethető, mivel a tudat fejlődése gyorsabb az egyre magasabb stádiumokban.

6.5 A barbarizmus stádiuma

¹A legprimitívebb barbárokat többé nem tudjuk tanulmányozni, mivel a legfiatalabb emberi monádoknak is körülbelül harmincezer inkarnációnyi tapasztalata gyűlt össze a kauzális burkukban. De nekik is általában még sok inkarnációnyi tennivalójuk van a barbarizmus stádiumában, mivel a fejlődés itt olyan lassú. A barbárnak a legtöbb tulajdonságot még el kell sajátítania, és ráadásul a legfontosabbakat.

²A barbár jellemzője a fizikai léte korlátozottsága és a fizikai léthez kötöttsége. Ez az egyetlen valósága. Képtelen másból tanulni, mint a fizikai tapasztalásból. A lustaság az uralkodó tulajdonsága. Ellenére van mindenféle munka, minden szükségtelen erőfeszítés. Csak a fizikai szükségletek és a fellángoló szenvedélyek képesek őt aktiválni. Ez az a stádium, amelyben az alacsonyabb emocionalitás nélkülözhetetlen, hogy egyáltalán aktiválva legyen az ember. Az a mi emberiségünk tragédiája, hogy ez az emocionalitás negatív, taszító. Az ilyen vágyélet irigységben, félelemben, lenézésben, mohóságban, kegyetlenségben, bosszúvágyban, gyanakvásban és haragban fejeződik ki.

³A barbarizmus stádiumának legmagasabb és legalacsonyabb szintje közötti különbség (400 szint) leginkább az intellektuális fejlettségben jelentkezik: a magasabb szinteken gyorsabb mentális felfogóképesség és kiterjedtebb általános élettapasztalat van. A mentális aktiválás árnyaltabb emóciókat tesz lehetővé. Sok fokozat van a vak brutalitás, ravaszság és az olyan egoizmus között, amely hajlandó némi figyelmességre.

⁴A barbarizmus stádiumában a gondolkodás utánzó jellegű. Szokások, hagyományok, babonák határozzák meg azt, amit az egyénnek gondolnia kell. A logika a legegyszerűbb hasonlóságokon, példázatokon, például közmondásokkal érvelésen alapul, és hogy mit tart az egyén igaznak, azt egyedül a hit dönti el – a vak emocionális elfogadás. Elutasít minden újat, a begyökerezett szokásoktól és gondolkodásmódoktól való minden eltérést. Ha más emberek véleménye felébreszti a kételkedését, akkor a kételkedés olyan abszolút és észszerűtlen lesz, mint a hit. A barbarizmus stádiumának legmagasabb szintjein és civilizációs környezetekben az intellektus bizonyos erősséget érhet el. Ekkor ébred fel annak szükséglete, hogy tudja, mit illene gondolnia és mondania.

⁵A barbarizmus stádiumában az emocionális tudat főleg a 48:5-7-esen, a tulajdonképpeni taszító emóciókon belül mozog (a 48:4-es a vonzó emocionalitásba történő átmenetet jelenti). A barbarizmus stádiumának a mentalitása nem jut a 47:7-es fölé.

6.6 A civilizáció stádiuma

¹A barbarizmus stádiumában az ember a fizikaiban él és fizikai életre irányított emocionális vágyakkal azonosul. A civilizáció stádiumában az emóciókban él és érzéseivel és illúzióival azonosul. A civilizáció és a kultúra stádiuma az igazi emocionális fázis az ember evolúciójában. Még ha e fázis során fejlődik is az ész, azért még az emocionális tudat a legfontosabb tudatfajta. Ezekben a stádiumokban az egyén érzéseit, gondolatait és cselekedeteit emocionális indítékok határozzák meg.

²Az ember a túlsúlyban levő lényével azonosul. Az emocionális stádiumban az érzései ez a „lény”, az, amelyet az ember „valódi énjének” érez. Ha az érzései nem aktívak, akkor egykedvűnek és üresnek érzi magát, és az élet értelmetlennek tűnik. Ebben a stádiumban a legtöbb embernek hiányzik a képessége arra, hogy a tudatát irányítsa, az érzéseit valamilyen meghatározott dolog felé fordítsa, a negatív emócióit felügyelje. Az emberek a változó emóciók engedékeny áldozatai. Pozitív emocionalitás létrehozásához külső ösztönzésre, például társadalmi életre, szórakozásra stb. szorulnak.

³A civilizáció stádiumában a negatív és taszító emóciók még uralkodnak a pozitívak, vonzók felett. Igaz, hogy a civilizációs ember érezhet együttérzést, hálát, ragaszkodást és csodálatot. Azonban általában az egoizmus az erősebb tényező. A pozitív érzéseket az egoizmus segítségével kell előcsalogatni, és ritkán érvényesülnek spontánul.

⁴Az intellektus fejlődésével az egoizmus és a taszító emóciók kifejeződése árnyaltabbá válik. E „civilizált gyűlölet” a legnyilvánvalóbban az általános intoleranciában és moralizálásban nyilvánul meg. Amíg az emberben nem az embert látják, amíg őt valaki mássá szeretnék tenni, amíg nem tartják tiszteletben a sajátságát, miközben ő nem sérti a mindenki egyenlő jogát, addig gyűlölik is őt. Mert, ami az emocionális tudatot illeti, „minden gyűlölet, ami nem szeretet”. A civilizáció stádiumában sok olyan van még hátra, amelyről a tapasztalatlanok úgy vélik, hogy már felülkerekedtek rajta a barbarizmus stádiumában. Ezért nem szükséges nagy megpróbáltatás ahhoz, hogy a civilizáció vékony máza szétrepedjen és alatta a barbarizmus feltáruljon.

⁵A civilizáció stádiumának magasabb szintjein az elvgondolkodás (az „intellektus”) erőteljesen fejlődik. Ezt az emocionális gondolkodást roppantul túlértékelik. Hatékonysága megmutatkozik abban, ahogy a fizikai anyaggal bánik, abban, hogy technikával és társadalmi formákkal lát el minket. De alkalmatlannak bizonyul arra, hogy a világra magyarázatot nyújtson az embernek, vagy akár arra, hogy észszerű szabályokat adjon az emberi együttélésre. Pont

fordítva, az emocionális gondolkodás fikciókkal árasztja el az emberiséget az élet minden területén: vallásokban, politikai ideológiákban, filozófiai tanokban és tudományos hipotézisekben. Ez az intellektus rendkívül jól alkalmazkodott ahhoz, hogy a barbarizmust szolgálja.

⁶A civilizáció stádiumának emocionalitása a 48:4-7-esen belül mozog. Mentalitása nem jut túl a 47:6-oson.

6.7 A kultúra stádiuma

¹A kultúra stádiumában az ember tudatára ébred annak szükségességére, hogy nemes érzéseket műveljen és törekedjen rájuk. A gyűlöleten és az egoizmuson csak akkor kerekedünk felül, amikor a szeretetteljes megértés határozza meg embertársainkról alkotott nézetünket. Azok alkotják az emberiség elitjét, akik már elérték ezt a stádiumot.

²A kultúra stádiumában járó ember még emocionális lény. Azonban többé már nem az alacsonyabb (48:4-7-es), hanem a magasabb (48:2,3-as) emocionális tudat válik egyre inkább a dinamikus erővé a gondolatokban és cselekedetekben. A magasabb érzések és az emberibb szemléletmódok a stádiumon belüli egyre magasabb szinteken egyre nagyobb erővel érvényesülnek. A legfontosabb, hogy az eddig passzív kauzális tudat elkezd aktiválódni. Ahhoz, hogy az emocionális vibrációk elérhessék és aktivitásra készítsék a kauzális burkot, legalább a 48:3-ashoz kell tartozniuk. A 47:3-asból jövő kauzális inspirációk egyre erősebb helyes életösztönben, az élet értelmével és törvényeivel összhangban lévő értékekben és ideálokban, utat mutató ideákban fejeződnek ki.

³A kultúra stádiumában járó embernek ideálokért kell élnie; szüksége van arra, hogy olyan valamit szolgáljon, ami több nála. Ez azzal függ össze, hogy kezd tudatára ébredni annak, hogy az összes élő egység, ami egy kezdeti kauzális kapcsolat eredménye. Annál közelebb kerülünk a valódi kultúrához, minél inkább engedjük, hogy ez az egység gondolkodás határozza meg és hassa át az ember szemléletmódjait és társadalmi szerepeit. Az ezoterikai értelemben vett kultúra az élettörvényekkel összhangban lévő életmóddal valósul meg.

⁴A jelenlegi emberiségnek csak egy kisebb része érte el a kultúra stádiumát vagy magasabb stádiumokat. Ebből következik, hogy a történelmi időkben sem nemzetek, sem közösségek nem voltak kultúrák, legfeljebb csak civilizációk.

⁵Az alacsonyabb stádiumokban járó emberek nem képesek megérteni a magasabb stádiumokhoz tartozó dolgokat. Következésképpen mindenre kiterjedő mélységes tudatlanság uralkodik abban a kérdésben, hogy mi a kultúra. Kultúrán általában a forma kultúráját értik: festészetet, zenét, irodalmat, szobrászatot, táncot, építészetet stb. Azonban a tudat kultúrája messze fontosabb. Ez az emocionális és a mentális kultúrát foglalja magában.

⁶Az emocionális kultúra az emocionális élet tudatos nemesítése, és a kultúra stádiumához tartozik. Amennyiben megvalósul az emocionális kultúra, az eredmény minden élőlény szeretetteljes megértése, igazi emberi kapcsolatok és egyetemes testvériség.

⁷A mentális kultúra az intellektuális élet módszeres emelése, és az emberiség stádiumához tartozik. Ahol a mentális kultúra megvalósul, ott az a magasabb kauzális intellektus fejlődik, amely az emberi tudás minden problémáját megoldja, és amely az első lépés az egyre magasabb tudatok – esszenciális, szuperesszenciális stb. – felé.

⁸A forma kultúrájának a tudat kultúráján kell alapulnia és belőle természetes módon kell kisarjadnia. Akkor a művei gyönyörűek, emóciót és gondolatot nemesítők és ezek épülésére szolgálók lesznek. A szépségélménynek az embert magasabb szintekre emelő ereje van, ereje, amelyet eddig még oly kevésbé értenek. Mert az emberek többsége számára a szépségélmény a legrövidebb és legkönnyebb út a magasabb valóságokhoz. Ebben a forma kultúrája – a legszélesebb értelemben vett művészet – igen nagy és igen nemes feladat előtt áll.

⁹És nem csak a művészet. Az élő természet a legfontosabb forrás számunkra a formák adta szépségélményhez. Napjainkban egyre többen értik meg, hogy a természet megóvása szükséges a testünk életben maradásához. De hány ember értette meg, hogy ez a lelkünk

továbbéléséhez is szükséges?

¹⁰A kultúra legmagasabb szintjein az ember misztikussá válik. Olyan emocionális területeket ér el, amelyek eddig tudatfölöttiek voltak, és ahol semmire sem megy az eddig aktivált intellektusával. Eksztatikus állapotokban átéli az élet minden észszerű fogalmat meghaladó egységét. A képzelet erőteljesen fejlődik, az ember elvész a kimondhatatlanban és „határtalanban”. Az emocionális fejlődés szentként (emocionális lángelmeként, 48:2) inkarnálódással fejeződik be. Ezen inkarnáció alatt lehetséges a számára, hogy az összes eddig meghódított vonzó emocionális tulajdonságot újra felébressze. Ezután az ember arra törekszik, hogy túlnyomórészt mentálissá váljon.

¹¹A kultúra stádiumának emocionalitása a 48:3-5-ösön belül mozog. A legalacsonyabb két tudatfajta, a 48:6,7-es, nagyrészt legyőzötté vált, lévén, hogy túlon túl primitívek, a gyűlölet és a durva egoizmus kifejeződései. A stádium végén az ember eljut egészen a 48:2-esig. A mentalitás ugyanaz, mint a civilizáció stádiumában, 47:6,7-es.

6.8 Az emberiség stádiuma

¹A kultúra stádiumában az emocionális tudat egyeduralkodóvá válik, és eléri a legnagyobb teljesítőképességét. A mentális tudat azonban nem jut túl az elvgondolkodáson, a 47:6-ason. A kultúra stádiumában járó ember látja, hogy képtelen intellektusával megoldani a nagy kérdéseket: rájönni a lét értelmére, megtalálni a választ az élet rejtélyére. De nincs is szüksége intellektuális megoldásra. A misztikusi szinteken (a kultúra magasabb szintjein) nem intellektuális módon éli át minden élőnek az egységét, amelyet jellegzetes misztikus szóhasználattal „istennek” hív, és inspirációt kap a saját tudatfölöttijéből, amit gyakran „isten jelenlétének” nevez. Ez bizonyosságot ad neki az élet igazi értékeiről. Bizonyossága azonban szubjektív és egyéni. Nem ad neki objektíven tartható, egyetemesen érvényes világszemléletet.

²A valóság tartható magyarázatának szükségessége erősen érvényesül az emberiség stádiumában. Az ember nem éri be többé a képzelet szertelenségével, mint a misztikus, hanem igényli a tisztaságot mindenben és a tényeket mindenhez. Ebben a stádiumban, amely a tulajdonképpen mentális stádium, az ember arra törekszik, hogy megértse a valóságot és az életet. Ezzel a törekvéssel egyre inkább felfedezi az emocionalitásban (illúziók) és a mentalitásban (fikciók) lévő pusztán szubjektív félrevezető voltát. Megpróbálja megtalálni a világszemlélet és az életszemlélet objektíven általános érvényű alapjait. E keresés során aktiválja a perspektíva-gondolkodást (47:5-öst), miközben megtanul átlátni az ember teológiai, filozófiai és tudományos fikcióin. Gyakran inkább szkeptikus, ateista vagy agnosztikus, mint hogy egyáltalán higgyen valamiben.

³Amikor a perspektíva-gondolkodás aktiválódik, a mentális burok fokozatosan kiszabadul az emocionális burokkal való egymásba szövődéséből. Ez szabaddá teszi a gondolkodást az emocionális tudattól való függőségétől, amivel lehetővé válik a valódi tárgyilagos ítélőképesség, a józan ész. Amint a mentális burok megszabadult az emocionális buroktól, elkezdhet helyette a kauzális burokhoz kapcsolódni. A 47:5-ösben lévő vibrációk azok a legalacsonyabb mentális vibrációk, amelyek képesek aktivitásra serkenteni a kauzális burkot. A két burok kölcsönhatási folyamatot indít el. Szubjektíven ezt abból veszi észre az ember, hogy egyre fogékonyabbá válik a kauzális tudatfölöttijéből jövő inspirációkra. Ez az emberi birodalomban töltött összes inkarnációjából származó tapasztalatainak a tárháza. E roppant nagy élettapasztalat az, amely elkezdhet érvényesülni. Amikor, mint Szókratész, arra a belátásra jut, hogy az ember (segítség nélkül) nem tudhat semmi olyant, amit érdemes tudni, érett az ezoterikai valóságismeret tanulmányozására. Napjainkban, 1875 után, amikor lehetővé vált a tudás alapvető részeinek a nyilvánosságra hozatala, az ember az ismeretet olyan mentális rendszerben kapja, amelynek mint az egyetlen tartható munkahipotézisnek az elfogadására az esze kényszeríti rá. Valójában az ezoterika kell hogy legyen az utolsó dolog, amit tanulmányoz, miután kipróbált és elvetett minden mást.

⁴Ekkor véglegesen túl van a tévelygésén. Ekkor végre megtudja az ember miért él, és valójában merrefelé törekedett tudattalanul oly sok életen keresztül. A tudás a leghatalmasabb fegyverré válik a magasabb tudatok és képességek további meghódításában. Az emberi evolúció sokkal gyorsabb lesz, miután megtanulta merrefelé, miért és hogyan fejlődik; megadatott neki, hogy megtanulja az önmegvalósítás törvényeit és azok alkalmazásának módját.

6.9 Az eszményiség stádiuma

¹Az eszményiség stádiuma az ember-evolúcióban emberként az utolsó stádium. Itt az én képes felismerni, hogy mivé lesz. A következő lépés az emberfölötti lény, a megvalósított egységtudatú én.

²A barbár ember számára az egység elgondolhatatlan. Csak a saját jussa érdekli. A többi ember csak addig élhet, amíg kedvére van vagy megfelel neki. A civilizációs ember úgy gondolja, hogy „az együttműködés kifizetődő”, hacsak nem kell neki valamilyen áldozatot hoznia érte. Csak a kultúra stádiumában járó ember ébred rá, hogy az egység az élet értelme. Csak ebben a stádiumban válik szükségletté az egység, a szolgálat és az igazi emberi kapcsolatok. Csak itt bizonyos az ember afelől, hogy változnia, nemesednie kell, a benne rejlő lehetőségeket az ideálok irányában kell megvalósítania.

³A kultúra, az emberiség és az eszményiség stádiuma ennek a szándékos önmegvalósításnak a stádiumai. A kultúra stádiumában, amelyben az emocionalitás uralkodik, gyakran hiányzik az arányérzék, hiányzik annak megértése, hogy minden fejlődéshez idő kell. A képzelet illúziói azt is elhitetik az emberrel, hogy ő már célban van, hogy megvalósította az „istenit tudatot”, a „kozmoszt tudatot” stb., amint misztikus látomása (emocionális tisztánlátás a 48:3-asban) volt. Meglehetősen sok jó szándékú, de összezavart álmodozó van ebben a stádiumban. Az emberiség stádiumában az embernek át kell küzdenie magát az emberiség összegyűlt fikcióján, és meg kell értenie, hogy miért tarthatatlanok. Végül megtanulja látni a nagy mű méreteit. Ekkor megérti, hogy sok élet telhet el egy eszmény vagy egy igazság kezdeti felfogása és a megvalósítása között. Az eszményiség stádiumában végül elsajátítja azt a vasakaratot és céltudatosságot, amelyekkel megvalósítja mindazt, amivé az embernek válnia kell. Az eszmény valóra válik, innen e stádium neve.

⁴Ez csak akkor lesz teljes mértékben lehetséges, amikor az ember kapcsolatba lép azokkal a bolygót átfogó intelligenciákkal, akik a Földön folyó evolúciót irányítják. Tanítványukká lesz és megkapja tőlük mindazt az ismeretet, amelyre szüksége van, viszont képtelen egymaga megszerezni. Hatékony közvetítőjükké válik az emberek között, és ebben a munkában fokozatosan tökéletesíti a tizenkét esszenciális tulajdonságot, amely valamennyi jó emberi tulajdonság és képesség teljes összegzése. Ezzel bevégezte az emberi birodalmat

6.10 Az inkarnációk közötti élet

¹Bevezetőül állapítsuk meg: „Nincs halál” a kozmoszban abban az értelemben, hogy a halál az én megsemmisülését jelenti. Csak váltás van a különféle létállapotok között, átjárás a különféle tudatállapotokkal rendelkező különféle anyagi világok között. Ha az ember legbelül nem hisz a saját halálában, akkor az annak a tudatalatti emlékének tulajdonítható, hogy oly sokszor „halt meg”, hagyta el a fizikai világot csak azért, hogy egy másik világban ébredjen fel, hogy ez a téma valójában nem tudja megremélni.

²Meghalunk, hogy ismét megszülethessünk, és megszületünk, mert korábban meghaltunk. Az egyik létforma feltételezi a másikat. Azért, hogy eszünkkel felfoghassuk az újraszületések hatalmas számát, az inkarnációban eltöltött életeinket és a diszkarnációban (a fizikai szervezeten kívül) eltöltött életeinket hasonlítsuk a nappalokhoz és éjszakákhoz. Akkor az emberi birodalomban tartózkodásunk mintegy százötvenezer „napot” (és „éjszakát”) tenne ki, amely megközelítőleg ötszáz „évvel” egyenlő.

³Az emberi monád öt burkából egyedül a kauzális burok állandó az emberi birodalomban. E

burok növekszik az inkarnációkon keresztül az én minden új tapasztalatával, amely tapasztalatok megőrződnek e burokokban mentális (47:1-es) atomok és kauzális (47:2,3-as) molekulák formájában. Az alacsonyabb négy burok minden inkarnáció befejeztével feloszlik, és minden új inkarnáció kezdetén új formálódik.

⁴A halál folyamatában az éteri burok a magasabb három burokkal együtt elszakad a fizikai szervezettől. Ezután már nem lehetséges az újraélesztés, hanem azonnal megkezdődik a fizikai szervezet szétesése. Mialatt az emocionális, mentális és kauzális burok a maguk részéről megszabadulnak az éteri buroktól, az éteri burok a fizikai szervezet közelében marad. Az éteri burok ugyanolyan az iramban oszlik fel, mint a fizikai szervezet. Ez az, amiért nem csak higiéniai szempontból kívánatosabb a hamvasztás a koporsós temetésnél, hanem azért is, hogy elősegítse a fizikaitól történő gyorsabb elszakadást.

⁵Miután a monád elhagyta elnyűtt fizikai szervezetét és annak éteri burkát, az emocionális burkában folytatja az életét. Az emocionális burok fokozatosan feloszlik. Ezután a monád a mentális burkába költözik. Ennek feloszlását követően a monád végül a kauzális burkába költözik. Mivel csak kevés ember aktiválta ezt a tudatfajtát, a legtöbbjük számára ez az élet álomtalan alvás lesz. Az én alvó állapotban várakozik, hogy újrászülessen a fizikai világban. Ugyanis a fizikai világ a legfontosabb az ember három (47-es–49-es) világa közül, ez a világ az, ahol fejlődik. Az inkarnációk közötti élet egy pihenő időszak, amely alatt az ember ritkán tanul valami igazán újat, az utolsó inkarnációja során szerzett tapasztalatait tudja csak feldolgozni (legjobb esetben) zavartalanul. Minél gyorsabban képes az ember megszabadulni a régi inkarnációs burkaitól, újakat formálni és visszatérni bennük a fizikai világba, annál gyorsabban fejlődik.

⁶A ciklus a diszkarnációtól (a fizikai világ elhagyásától) az újra megtestesülésig négy szakaszra oszlik. A következő rész rövid leírása annak, hogy egy átlagember, a civilizációs ember hogyan éli végig ezeket a fázisokat.

⁷Az első szakaszban a monád az emocionális burkában él. Általában egy rövid eszméletlen időszak után az én az emocionális világban ébred tudatra, amely sokban hasonlít ahhoz, amilyennel előzőleg a fizikai világban rendelkezett. Az eltérés annyi, hogy az egyik világ, a jellegzetes kontaktuslehetőségeivel egyetemben, elment. Amikor az ember elveszíti az erőteljesen aktivált fizikai objektív tudatát (a 49:5-7-esben működő érzékelését), egyszerre csak észreveszi, hogy bizonyos emocionális objektív tudattal rendelkezik. Egy analógia: Az erős napfényben nem vesszük észre egy égő gyertya lángját. Ez az analógia talán segít elképzelni, hogyan van elnyomva egy gyenge szuperfizikai objektív tudat, amíg az ember a fizikaiban él és a figyelme erre a valóságra irányul. Az emocionális „látás” kezdetben a legalacsonyabb három molekulafajtára, a 48:5-7-esre korlátozódik. Az ebben az anyagban lévő tárgyak a fizikai (49:5-7-es) világ anyagi formáinak hasonmásai. (Alacsonyabb anyag tartalmaz minden magasabbat.) Ez gyakran elhiteti az újonnan érkezettekkel, hogy még mindig a fizikai világban élnek.

⁸Az emocionális burok a legalacsonyabb (48:7-es) molekulafajtával kezdve fokozatosan feloszlik. Amikor a legalacsonyabb három (48:5-7-es) anyag feloszlott, az embernek nincs lehetősége a látható fizikai világgal való kapcsolatra. Az emocionális világ legmagasabb három (48:2-4-es) gömbjében az anyagi formák az ott lakók képzeletének teremtményei. Az emocionális anyag a vágy akarata szerint formálódik. A formálódás egy pillanat alatt és leggyakrabban önkéntelenül történik. Ezért az emocionális világ e magasabbik része valamiféle „paradicsomként” szolgál, ahol a különféle vallások hívői az üdvösségre irányuló összes vágyukat látják beteljesedni. Ezeknek a viszonyoknak az ezoterikai ismerete nélkül elkerülhetetlen, hogy az ember mindezt mennyországnak és az örökkévalóságban lévő végállomásának fogadja el.

⁹A második szakaszban, az emocionális burok teljes feloszlása után, az ember a mentális burkában él. Mivel lehetetlen, hogy mentális objektív tudata legyen neki, a mentális világban

lévő élete abszolúte szubjektív gondolati élet. Az ember még csak nem is sejtí, hogy anyagi valóság van körülötte. Mivel a szenvedés csak a fizikai és az emocionális világban és azoknak is csak a három legalacsonyabb (49:5-7-es, 48:5-7-es) molekulafajtájában létezik, a mentális világban nincs semmi, ami őt zavarhatja vagy nyugtalaníthatja. Az ember mennyei boldogság-, tökéletesség-, mindentudás- és mindenhatóság-érzete abszolút ebben a teljesen befelé forduló létezésben. Minden olyan törekvés, minden olyan terv, amely sohasem teljesült a fizikai világban, tökéletes valósággá válik ebben a képzelet szülte világban. Mindenki, akivel az ember találkozni akar, abban a pillanatban ott is terem. A mentális világban lévő élet megfelel a „mennyország” vallási legendáinak, és örömteli létezésre és a fizikai felejtésére van szánva.

¹⁰A mentális burok feloszlását követi a harmadik szakasz, a kauzális burokban, a kauzális világban lévő élet. Csak az az ember képes öntudatos kauzális életet élni, aki fizikai élete során aktiválta a kauzális intuíciót. Ugyanez igaz minden tulajdonságra és képességre – ezeket a fizikai élet során kell elsajátítani. Csak a kauzálisan öntudatos ember rendelkezik a tudat folytonosságával inkarnációról inkarnációra. Mindenki más elalszik a kauzális burkában. Amikor végül felébrednek, nincs emlékü a előző inkarnációikról, mivel az emocionális és mentális burkok, amelyek őrizték ezeket az emlékeket, régen feloszlottak.

¹¹Az, hogy mennyi ideig tart az élet az emocionális és mentális világban, tehát a burkok életétől függ. Az emocionális burok élettartama ugyanannyira változatos lehet, mint a fizikai szervezeté, néhány évtől száz évig vagy még tovább terjedhet. A burkok élettartama nagyjából attól függ, hogy mennyi időre van szüksége az embernek ahhoz, hogy feldolgozza azokat az egyéni tapasztalatokat, amelyek összegyűltek a burkaiban a fizikai élete során. Vannak emberek, akik emocionálisan annyira megnevesedtek, hogy már a halál pillanatában elhagyhatják az emocionális burkuk alacsonyabb (48:5-7-es) molekulafajtáit, hogy ezek azonnal feloszoljanak. És vannak olyanok is, akik mentálisan olyan behatóan dolgozták fel a fizikai tapasztalásaikat, mialatt tapasztalták azokat, hogy tetemesen megrövidíthetik a mentális világban lévő életüket, ami egyébként évszázadokon át tarthat. A mentális burok élettartama egyébként attól függ, hogy mennyi ideát gyűjtött az ember a fizikai élete során és mennyire voltak azok életerősek.

¹²A kauzális burokban eltöltött tudatos és (rendszerint) tudattalan élet olyan hosszú ideig tarthat, mint a mentális világban lévő élet, sőt még tovább, ha az emberiség éppen inkarnálódó részében a körülmények alkalmatlanok: túl magas átlagszínvonal egy primitív egyén inkarnálódásához vagy fordítva, túl alacsony egy fejlett egyén inkarnálódásához.

¹³A negyedik szakasz akkor kezdődik, amikor az embert felébresztik, hogy újból inkarnálódjon. Ekkor egy magzat már kifejlődött számára a várandós anyja fizikai szervezetében. Az új élet utáni vágy vonzza az embert a fizikaihoz. Kauzális burkának segítségével ösztönösen kialakít egy új mentális és emocionális burkot. A három burkában lévő monádnak a két fizikai burokhoz kapcsolása a születés pillanatában következik be, amikor az új inkarnáció megkezdődik. Ez általában az „első felsírásakor” következik be. Addig a magzatnak nincs „lelke”, és addig az állati birodalomhoz tartozik.

¹⁴A csecsemő új személyiség, de régi egyéniség. Ami új, azok az új inkarnációs burkok, ami régi, az a kauzális burkában lévő monád az összes élettapasztalatával, tulajdonságaival, képességeivel, már kialakult sajátságával együtt. Mivel a régi burkok elvesztek, (a kauzális stádium előtt) nincsen emlék a korábbi létezésekről, bár az általános tapasztalatok megőrződnek mint hajlamok. Hogy ezeket az egyén az új inkarnációjában mennyire sikeresen aktiválja újra, az függ az újraemlékezés, a fejlődés, az önmegvalósítás kedvező alkalmaitól, az embertársai segítségétől és megértésétől.

A fenti szöveg a Section Six of *The Explanation* by Lars Adelskog. Copyright © 2004 and 2018 by Lars Adelskog magyar fordítása. Javított 2018.